

I KRAJÓW A ;

J ,

Sygn. akt XXIII Ga 542/13

^<5? /o : / (

POSTANOWIENIE : T&k

-j^Hja-g-rnajai 2013 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XXIII Wydział Gospodarczy Odwoławczy

w następującym składzie :

Przewodniczący: SSO Andrzej Sobieszczański (spr.)

Sędziowie: SO Bolesław Wadowski

SR (del.) Dorota Bugajna - Sporczyk

Protokolant: Aneta Tchorzewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 8 maja 2013 r. w Warszawie

sprawy ze skargi:

Thales Polska spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Poznaniu

z udziałem:

zamawiającego PKP Polskie Linie Kolejowe spółki akcyjnej w Warszawie

oraz przystępujących

Siemens spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Warszawie

i Alstom Konstal spółki akcyjnej w Chorzowie

na wyrok Krajowej Izby Odwoławczej

od postanowienia Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie

z dnia 22 lutego 2013 r. sygn. akt KIO 302/13

postanawia:

1. umorzyć postępowanie wywołane wniesieniem skargi;
2. zasądzić od Thales Polska spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Poznaniu na rzecz PKP Polskie Linie Kolejowe spółki akcyjnej w Warszawie kwotę 3 600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu wywołanym wniesieniem skargi,
3. zwrócić od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Warszawie na rzecz Thales Polska spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Poznaniu kwotę 50 000 zł

Sygn. akt XXIII Ga 542/13

UZASADNIENIE

W dniu 21 marca 2013 r. do tutejszego Sądu wpłynęła skarga Thales sp. z o. o. w Poznaniu na wyrok Krajowej Izby Odwoławczej z dnia 22 lutego 2013 r. wydany w sprawie o sygn. akt KIO 302/13.

W dniu 5 kwietnia 2013 r. do tutejszego Sądu wpłynęła odpowiedź na skargę Przystępującego Siemens Sp. z o. o., który wniósł o jej oddalenie jako bezzasadnej.

Pismem z dnia 16 kwietnia 2013 r. skarżący cofnął skargę wniesioną w dniu 21 marca 2013 r.

Jednocześnie wniósł o oddalenie ewentualnego wniosku strony przeciwnej o przyznanie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego i niezasądzanie od Skarżącego kosztów, ze względu na częściowe uwzględnienie żądań podniesionych w skardze, na podstawie art. 100 k.p.c. Alternatywnie, na wypadek nieuwzględnienia powyższego wniosku, o nieobciążanie strony Skarżącej kosztami zastępstwa procesowego na zasadzie art. 102 k.p.c.

Z uwagi na złożenie odpisów pisma cofającego skargę dopiero w dniu rozprawy, tj. 8 maja 2013 r., Przewodniczący doręczył odpisy w/w pisma pełnomocnikom zamawiającego PKP PLK S.A. oraz przystępującego Siemens Sp. z o. o. w dniu rozprawy.

Pełnomocnik zamawiającego wyraził zgodę na cofnięcie skargi oraz wniósł o oddalenie wniosku skarżącego o obciążenie zamawiającego częścią kosztów postępowania oraz o zasądzenie kosztów postępowania na rzecz zamawiającego na podstawie art. 203 § 3 k.p.c.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 198a ust. 2 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych (t. j. Dz. U. z 2010 r., Nr 113, poz. 759 z późn. zm.) w postępowaniu toczącym się wskutek wniesienia skargi na orzeczenie Krajowej Izby Odwoławczej stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego o apelacji, jeżeli przepisy Działu VI, Rozdział 3 tej ustawy nie stanowią inaczej. W niniejszej sprawie znajdzie zatem odpowiednie zastosowanie art. 391 § 2 k.p.c., który wskazuje, że w razie cofnięcia apelacji sąd drugiej instancji umarza postępowanie apelacyjne i orzeka o kosztach jak przy cofnięciu pozwu.

Wobec cofnięcia skargi przez Thales Polska Spółka z o.o. postępowanie wywołane skargą podlegało umorzeniu. Sąd Okręgowy nie znalazł przy tym podstaw aby cofnięcie skargi uznać za niedopuszczalne na zasadzie art. 203 § 4 k.p.c., nie jest ono bowiem sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego, nie zmierza również do obejścia prawa.

O kosztach postępowania Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 203 § 3 k.p.c., do którego odsyła art. 391 § 2 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem w razie cofnięcia pozwu poza rozprawą przewodniczący odwołuje wyznaczoną rozprawę i o cofnięciu zawiadamia pozwanego, który może w terminie dwutygodniowym złożyć sądowi wniosek o przyznanie kosztów. Przepis ten wprowadza zasadę, że w przypadku cofnięcia pozwu (skargi w niniejszej sprawie) kosztami postępowania obciążana jest strona wszczynająca postępowanie (tu skarżący), o ile złoży stosowny wniosek. Powołany przepis wprowadza więc wskazanie interpretacyjne, zgodnie z którym co do zasady należy uznać powoda (skarżącego), który cofnął skutecznie pozew (skargę) za stronę przegrywającą w rozumieniu przepisu art. 98 § 1 k.p.c., który powinien zostać obciążony kosztami postępowania na wniosek strony przeciwnej. Wyjątek od tej ogólnej reguły orzecznictwo dopuszcza jedynie w przypadku gdy pozwany w toku procesu zaspokaja dochodzoną pozewem należność, a z okoliczności sprawy wynika, że należność ta przysługiwała powodowi w chwili zawisłości sporu i wytoczenie procesu było niezbędne do celowego jej dochodzenia (tak postanowienie SN z dnia 14 maja 1966 t.

I PZ 30/66). Sąd Najwyższy zajął stanowisko, że w takich okolicznościach Sąd powinien przyznać stronie powodowej na jej żądanie zwrot kosztów procesu od strony pozwanej. Przytoczony pogląd jest również wyrażany w aktualnej literaturze przedmiotu (por. H. Ciepla (w:) "Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz." pod red. K. Piaseckiego, tom I, str. 391, art. 98 nb. 19).

W ocenie Sądu Okręgowego w okolicznościach niniejszej sprawy brak było podstaw by odstąpić od ogólnej reguły orzekania o kosztach postępowania wynikającej z art. 203 § 3 k.p.c. i przychylić się do wniosku skarżącego by nie obciążać go kosztami postępowania skargowego. Podkreślić należy, że ocena, czy rzeczywiście zamawiający uwzględnił żądanie objęte skargą wymagałoby merytorycznej oceny zasadności skargi, co zostało włączone na skutek skutecznego jej cofnięcia i konieczności umorzenia postępowania. Jednak nawet gdyby przyjąć, że czego w niniejszej sprawie brak podstaw, że cofnięcie skargi było w istocie spowodowane uwzględnieniem przez zamawiającego jednego z zarzutów, to i tak zamawiający nie uwzględnił wszystkich zarzutów, na co wskazywał również skarżący podnosząc, że z części zarzutów rezygnuje.

Wobec braku merytorycznego rozpoznania skargi i tym samym oceny jej zasadności na skutek cofnięcia brak było podstaw do zastosowania przy rozstrzygnięciu o kosztach postępowania art. 100 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznacznej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Z treści tego przepisu wynika zatem, że warunkiem jego zastosowania musiałyby być merytoryczna ocena zasadności skargi, do czego w niniejszej sprawie, z uwagi na jej cofnięcie, nie doszło. Zastosowanie przepisu art. 100 k.p.c. jako podstawy rozstrzygnięcia o kosztach postępowania jest bowiem możliwe i dopuszczalne jedynie w przypadku merytorycznego, a nie formalnego rozstrzygnięcia sprawy.

W ocenie Sądu Okręgowego brak było również podstaw by rozstrzygając o kosztach postępowania zastosować art. 102 k.p.c. Zgodnie z jego treścią wypadkach szczególnie uzasadnionych Sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Powołany przepis ma zatem zastosowanie wyłącznie w wyjątkowych sytuacjach, jest rozwiązaniem szczególnym, niepodlegającym wykładni rozszerzającej.

„Do okoliczności branych pod uwagę przez Sąd przy ocenie przesłanek zastosowania dyspozycji omawianego przepisu, według doktryny, zaliczyć można nie tylko te związane z samym przebiegiem postępowania, ale również dotyczące stanu majątkowego i sytuacji życiowej strony. Za trafny należy natomiast uznać pogląd, zgodnie z którym sama sytuacja ekonomiczna strony przegrywającej, nawet tak niekorzystna, że strona bez uszczerbku dla utrzymania własnego i członków rodziny nie byłaby w stanie ponieść kosztów, nie stanowi podstawy zwolnienia - na podstawie art. 102 — od obowiązku zwrotu kosztów przeciwnikowi, chyba że na rzecz tej strony przemawiają dalsze szczególne okoliczności, które same mogłyby być niewystarczające, lecz łącznie z trudną sytuacją ekonomiczną wyczerpują znamiona wypadku szczególnie uzasadnionego.” (tak: T. Demendecki: Komentarz aktualizowany do art. 102 Kodeksu postępowania cywilnego; [w:] A. Jakubecki (red.): Komentarz aktualizowany do ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego. LEX/el., 2012)

W niniejszej sprawie wskazać należy, iż podstawy do zastosowania art. 102 k.p.c. nie może stanowić sytuacja ekonomiczna skarżącego. W szczególności na żadnym etapie postępowania nie była podnoszona okoliczność, iż sytuacja finansowa skarżącego jest nienajlepsza. Przeciwnie fakt uczestnictwa w postępowaniu przetargowym obejmującym tak poważne zamówienie musi się wiązać koniecznością spełnienia rygorystycznych wymagań, w tym również co do zapewnienia wykonania zamówienia w przypadku wygranej, a to musi się wiązać z wręcz doskonałą kondycją finansową oferenta.

Również przebieg niniejszego postępowania nie uzasadnia zastosowania częściowego lub całkowitego zwolnienia skarżącego od zwrotu kosztów postępowania wywołanego wniesieniem skargi. W szczególności nie uzasadnia tego zachowanie zamawiającego w niniejszym postępowaniu, które nie sposób uznać za nielojalne, powodujące przewlekłość lub zwiększające koszty. Zamawiający ograniczył się bowiem do podjęcia obrony, z czym wiązała się konieczność skorzystania z pomocy profesjonalnego pełnomocnika będącego radcą prawnym.

Powyższe argumenty wskazują, że w sprawie niniejszej nie było podstaw do zastosowania art. 100 k.p.c. i 102 k.p.c., dlatego Sąd rozstrzygając o kosztach postępowania stosownie do treści art. 203 § 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 2 k.p.c. obciążył nimi w całości skarżącego.

Stosownie do treści art. 98 § 3 w zw. z art. 99 k.p.c. do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez radcę prawnego zalicza się wynagrodzenie i wydatki jednego radcy prawnego, koszty sądowe oraz koszty nakazane przez sąd osobistego stawiennictwa strony. Wydatki

poniesione przez pozwanego w niniejszej sprawie sprowadzają się do wynagrodzenia radcy prawnego należnego stosownie do § 6 ust. 7 w związku z § 12 ust 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1349 z późn. zm.) w kwocie 3 600 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł. Wypada zauważyć, że żaden przepis w/w rozporządzenia nie określa wysokości wynagrodzenia radcy prawnego w sprawach ze skargi na wyrok Krajowej Izby Odwoławczej. Brak jest również podstaw by poszukiwać dalekich analogii z innymi przepisami określającymi wysokość stawki w poszczególnych rodzajach spraw. Dlatego zdaniem Sądu zastosowanie powinny tu znaleźć postanowienia § 6 rozporządzenia określającego w sposób najbardziej ogólny stawki minimalne uzależniające ich wysokość od wartości przedmiotu sprawy (tu zaskarżenia).

Ponieważ skarga została cofnięta już po wysłaniu jej odpisu, Sąd stosownie do treści art. 79

pkt. 1 ust. 3 a) ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z

2005 r., Nr 167, poz. 135) zwrócić skarżącemu połowę uiszczonej opłaty sądowej od
PODPISY

skargi w kwocie 50 000 / Sr : i